

И два дни ходи той като въ несвясъ.
На ранина, на третий день, у тяхъ се
Съсъ сечивата Бойко озова...
На двора бяха съдовете сбрани,
И залови се той за тяхъ, очи
Безъ да възвие околъ да погледне.

У Преви къмъ пладне; ратаите мудро
Отъ работа изъ двори се прибраха.
Тогавя счу задъ себе стъпки той
И поздравъ излекъ: «Богъ помози, Бойко!»

И тутакси той сепнатъ се обърна, —
А бяла Неда вече тамъ нататъкъ
Отминваше, съ кобилица на рамо.
И щя-нещя, а все пакъ фърли той
Следъ нея погледъ — и съгледа какъ
Тя възкриви задъ порти: бялъ чемберъ
Подире ъ се метна и затули.
Ала се тя задълго не забави.
И тоя пѣтъ, на връщане, предъ него
Запре, на рамо съ менците ковани,
Като продума: «Думамъ му отдавна —
Ще се разсипятъ съдове... ехъ, знайшъ, я,
Какъвто си е Ненко... Ами ти
Какво си Бойко?» Ала я не чу
Той тоя пѣтъ, — наместо длето, свредель
Заврялъ въ готова цепка, да заткъва
Наместено на сгода лико... «Зеръ, —
Тя поднови, — кажи го, второ лято
Отъ ка'не сме се виждали... А, Бойко?»
— Две лета, Недо, — като подъ земя
Се той обади...-Харно сж, сполай, —
Отъ майка много здраве...» Постоя, —
И първа тя отново пакъ подзе:
«На ранина замина Ненко съ тейка
Въ Загоре... Време мярка се, минува,
Сънь сякаше сънувашъ!» — Ехъ сънувахъ!